PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis 2021 m. Liepa–rugpjūtis Nr. 219

VATIKANO NAUJIENOS

2021 m. liepos 25 d. Popiežiaus Pranciškaus žinia 1-osios Pasaulinės senelių ir pagyvenusių žmonių dienos proga

„Esu su tavimi per visas dienas“

(Pradžia, tęsinys laikraščio „Prisikėlimas“ 220 numeryje)

Mieli seneliai, mielos močiutės!

„Esu su tavimi per visas dienas“ (plg. Mt 28, 20) – tai pažadas, kurį Viešpats davė mokiniams prieš žengdamas į dangų ir kurį šiandien kartoja tau, brangus seneli, brangi močiute. „Esu su tavimi per visas dienas“ – šiais žodžiais aš, Romos vyskupas, panašiai kaip ir tu būdamas senyvo amžiaus, noriu kreiptis į tave pirmosios Pasaulinės senelių ir pagyvenusių žmonių dienos proga: visa Bažnyčia yra arti tavęs, tiksliau sakant, arti mūsų – ji rūpinasi tavimi, myli tave ir nenori tavęs palikti vieno!

Gerai žinau, kad ši žinia tave pasiekia sunkiu laiku: pandemija pasirodė kaip netikėta ir smarki audra, visiems tekęs sunkus išbandymas, tačiau mus, vyresnius žmones, tai palietė ypatingai, jos poveikis buvo ypač sunkus. Daugelis iš mūsų sirgo, nemažai iškeliavo, taip pat buvo liudininkai to, kaip užgeso jų sutuoktinių ir artimųjų gyvenimas; daugybė buvo priversti ilgą laiką praleisti vienatvėje, būdami izoliuoti.

Viešpačiui žinomi visi tuo metu jūsų patirti kentėjimai. Jis labai arti tų, kurie išgyveno skausmingą nušalinimą; jis neabejingas mūsų vienišumui, kuris tapo dar sunkesnis pandemijos metu. Pasak vieno tradicinio pasakojimo, šventasis Joakimas, Jėzaus senelis, jautėsi nušalintas nuo savo bendruomenės, nes neturėjo vaikų; jo, taip pat jo žmonos Onos gyvenimas buvo laikomas nevertingu. Tačiau Viešpats jam pasiuntė angelą, kad jį paguostų. Kai nuliūdęs laukė prie miesto vartų, jam pasirodė Dievo pasiuntinys ir pasakė: „Joakimai, Joakimai! Viešpats išklausė tavo atkaklią maldą“ (1). Giotto vienoje iš savo garsiųjų freskų (2) vaizduoja šį epizodą naktį – tai viena iš daugybės bemiegių naktų, prie kurių nemažai mūsų esame įpratę, jos pilnos atsiminimų, rūpesčių ir troškimų.

Tačiau ir tuomet, kai viskas atrodo panyra sutemose, kaip tais pandemijos mėnesiais, Viešpats nesiliauja mums siuntęs angelų, kad paguostų mus vienatvėje ir kartotų: „Esu su tavimi per visas dienas.“ Jis tai sako tau, man ir visiems. Tokia yra šios Pasaulinės dienos prasmė, norėjau, kad ji pirmą kartą būtų minima būtent šiais metais, po ilgos izoliacijos, palengva atgyjant visuomeniniam gyvenimui: kad kiekvienas senelis, kiekviena močiutė, kiekvienas pagyvenęs žmogus – ypač vienišiausi tarp mūsų – patirtų angelo aplankymą!

Kartais tie angelai turi mūsų anūkų veidus, kartais šeimos narių, senų bičiulių arba tų žmonių, kuriuos pažinome būtent šiuo sunkiu metu. Per šį laiką išmokome suprasti, kokie svarbūs kiekvienam iš mūsų apkabinimai ir aplankymai; mane labai liūdina faktas, kad kai kuriose vietose to daryti dar negalima!

Vis dėlto Viešpats siunčia mums savo pasiuntinius taip pat per Dievo žodį, kad jo mūsų gyvenime netrūktų. Kasdien paskaitykime Evangelijos puslapį, melskimės psalmėmis, skaitykime pranašus! Būsime sujaudinti Viešpaties ištikimybės. Raštas padės suprasti, ko Viešpats iš mūsų prašo šiandien. Jis siunčia darbininkų į savo vynuogyną kiekvienu dienos metu (plg. Mt 20, 1–16) ir kiekvienu gyvenimo laikotarpiu. Aš taip pat galiu paliudyti, kad gavau kvietimą būti Romos vyskupu tuomet, kai pasiekiau, taip sakant, pensijos amžių ir nemaniau, jog pajėgsiu nuveikti daug naujų dalykų. Viešpats visuomet arti mūsų – jis visuomet su naujais kvietimais, naujais žodžiais, su savo paguoda, visada arti mūsų. Žinote – Viešpats yra amžinas ir niekada neišeina į pensiją, niekuomet.

Mato evangelijoje Jėzus sako apaštalams: „Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28 19– 20). Šie žodžiai šiandien skiriami taip pat mums, jie padeda geriau suprasti, jog mūsų pašaukimas yra saugoti šaknis, perduoti tikėjimą jauniesiems ir rūpintis mažaisiais. Gerai įsiklausykite: koks yra mūsų pašaukimas šiandien, mūsų amžiuje? Saugoti šaknis, perduoti tikėjimą jauniesiems ir rūpintis mažaisiais. Nepamirškite to.

Nesvarbu, kiek tau metų ar dar dirbi, ar jau nebe, ar likai vienas, ar turi šeimą, ar tapai močiute, seneliu kiek anksčiau ar vėliau, ar dar esi savarankiškas, ar tau reikia pagalbos, – nes nėra pensinio amžiaus kalbant apie užduotį skelbti Evangeliją ir perduoti tradiciją anūkams. Reikia leistis į kelią ir pirmiausia išeiti iš savo ribų, kad galėtume imtis ko nors naujo.

Ir tau šiuo kritiniu istorijos momentu skiriamas naujas pašaukimas. Paklausi: kaip tai įmanoma? Mano jėgos jau senka, nemanau, kad galėčiau daug nuveikti. Kaip galiu pradėti elgtis kitaip, kai įprotis tapo mano gyvenimo taisykle? Kaip galiu aukotis vargingesniems už mane, kai tiek daug galvoju apie savo šeimą? Kokiu būdu galiu praplėsti savo požiūrį, kai man negalima išeiti iš namų, kuriuose gyvenu? Argi mano vienišumas nėra pernelyg sunki našta? Kiek iš jūsų savęs klausiate: ar mano vienišumas nėra per sunki našta? Jėzus taip pat sulaukė panašaus klausimo, kai Nikodemas jo klausė: „Kaip gali žmogus gimti būdamas nebejaunas?“ (Jn 3, 4). Viešpats atsako, kad tai gali įvykti atveriant širdį Šventosios Dvasios veikimui, kuri pučia, kur nori. Šventoji Dvasia yra laisva – ji pasiekia visur ir daro, ką nori.

Kiek daug kartų kartojau, iš krizės, kurioje atsidūrė pasaulis, neišeisime tokie patys: išeisime geresni arba blogesni. Ir „Dieve duok, kad <...> tai nebūtų vienas iš daugelio sunkių istorijos epizodų, iš kurio nesugebėjome pasimokyti!“ Esame kietakakčiai! „Kad nepamirštume senų žmonių, mirusių dėl respiratorių stokos.<...> Kad tokia didelė kančia būtų ne veltui, bet žingsnis pereinant prie naujo gyvenimo būdo, ir kartą visiems laikams suvoktume, jog mums vieniems kitų reikia ir esame vieni kitų skolininkai, kad žmonija atgimtų“ (Enciklika Fratelli tutti, 35). Niekas neišsigelbėja pats vienas. Esame vieni kitų skolininkai. Visi esame broliai.

Todėl norėčiau tau pasakyti, kad tavęs reikia brolybėje ir socialinėje draugystėje kuriant rytdienos pasaulį: tą pasaulį, kuriame gyvensime – drauge su savo vaikais ir anūkais, – kai audra nurims. Visi „turime aktyviai dalyvauti atkuriant ir palaikant sužeistą visuomenę“ (ten pat, 77). Šioje naujoje statyboje tarp įvairių atramų yra trys kolonos, kurias tu gali padėti pastatyti geriau nei kiti. Šios trys kolonos – tai svajonės, atmintis ir malda. Viešpaties artumas net silpniausiems tarp mūsų duos jėgų leistis nauju keliu – svajonių, atminties ir maldos keliu.

Pranciškus

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė)

Parapijos klebonas Mons. Vytautas GRIGARAVIČIUS

Šiandien mes džiaugiamės savo dangiškosios Motinos išaukštinimo šventė. Švenčiame Švč. Mergelės Marijos ėmimą į dangų, pažymėdami nuostabų Dievo padarytą dalyką – Dievo Motina, pasibaigus jos žemiškajam gyvenimui, buvo su kūnu ir siela paimta į Viešpaties šlovę.

Posakis „paimta į dangišką šlovę“ reiškia, kad ją pasiėmė Dievas, o tai vyksta už istorijos rėmų. Mes, įtikėję į Jėzų Kristų, žinome, kad tikėjimo „dangus“ nėra kosminė erdvė. Mes nepradėsime naiviai įsivaizduoti, kaip Marija sklendžia oru, kildama į dangų. Bažnyčia apie Marijos paėmimą į dangų sprendžia ne iš istorinių, bet iš tikėjimo liudijimų. Jėzus žadėjo: „Mano Tėvo namuose daug buveinių <...>. Einu jums vietos paruošti!“ (Jn 14, 2).

Marija buvo Dievo Sūnaus Motina, Malonės Pilnoji, Nekaltai Pradėtoji. Ypač įsimintinas Elzbietos apibūdinimas: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų ir palaimintas tavo įsčių vaisius!“ (Lk 1, 42). Kiekviena šių savybių yra lemiantis motyvas, kad užbaigus žemišką gyvenimą, ji būtų su kūnu paimta į dangų. Ši šventė primena mums, kad ne vien siela, bet ir kūnas yra skirti dangui. Kristus tapo žmogumi, prisiimdamas kūną iš Marijos, kad atpirktų ne tik žmogaus sielą, bet ir kūną. Apaštalas Paulius teigia, jog visi kelsimės iš numirusių, bet ne su vienodais kūnais. Teisieji kelsis su garbingais kūnais ir bus paimti į dangų, o pasmerktieji kelsis, bet bus skirti pragaro kančioms su kūnu ir siela. Laiške korintiečiams apaštalas Paulius rašo: „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo?“ (1 Kor 6,19). Taigi, privalome rūpintis, kad ir kūnas būtų pašvęstas ir tarnautų Dievui.

Marija parodė mums nuolankumo, visiško pasitikėjimo Dievu pavyzdį. Ji nesvyruodama įtikėjo Dievo žodžiu, priėmė jį, tvirtai ištarė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38). Ir ji pagimdė pasauliui Mesiją – Išganytoją Jėzų Kristų. Ji paliko mums nuostabų Viešpaties garbinimo himną – tai didžio tikėjimo malda. Marijos *Magnificat*, kurį skaitome Evangelijoje, yra puikus pavyzdys mums, jog nebūtina atlikti ypatingų žygdarbių, užsiimti giliais teologiniais svarstymais, kad patiktume Dievui. Kaip Marija turime mylėti Dievą, pasitikėti Juo, nuolankiai sekti Jo pėdomis ir tuomet tikrai pelnysime Dievo meilę. Jei norime ant amžinybės slenksčio išgirsti Jėzaus kvietimą: „Ateik į mūsų džiaugsmą“, turime mokytis iš Marijos tikėjimo bei nuolankumo, nuolat prašyti jos užtarimo pas Dievą.

Kiekviena vieta, susijusi su Kristaus gimimu, neatsiejama nuo visų mūsų Motinos Mergelės Marijos, nes Marija Kristaus paslaptyje buvo jau prieš pasaulio sutvėrimą. Ji yra toji, kurią Tėvas išsirinko kaip savo Sūnaus Įsikūnijimo Motiną, o drauge su Tėvu ir Sūnus ją išsirenka.

Per Žolinę paprastai skaitoma Evangelijos pagal Luką ištrauka apie Marijos apsilankymą pas Elzbietą. Kas buvote Šventojoje Žemėje, neabejotinai aplankėte Ain Karime netoli šaltinio, kur įvyko jų susitikimas, pastatytą puošnią Apsilankymo bažnyčią. Bažnyčios šventoriuje ant specialių plokščių daugeliu kalbų, tarp jų ir lietuviškai, yra užrašyta Marijos giesmė „Magnificat“, kurią skaičiau ypatingai išgyvendamas Marijos nuolankumą, jos išmintį ir tikėjimą Dievu. Betliejuje yra labai prasmingas žemas siauras įėjimas į Jėzaus Gimimo baziliką. Jis simbolizuoja tai, kad ten, kur Dievas nusižemino tapdamas vienu iš mūsų, žmogus turi įžengti su nuolankumu, kurį išoriškai išreiškia pasilenkdamas. Kristaus gimimą primena grota po presbiterija. Šioje grotoje stovi altorius, o po juo sidabrinė žvaigždė su lotynišku užrašu, kuris reiškia: „Čia iš Mergelės Marijos gimė Jėzus Kristus“. Per šimtmečius nuo lempų šviesų aprūkusi grota atrodo niūrokai, tačiau tai dar labiau leidžia išgyventi anų laikų dvasią, giliau pajusti džiugią ir šviesią Dievo atėjimo į pasaulį akimirką. Šį jausmą sustiprina Piemenų laukas, kur pastatyta puošni koplyčia.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, Marijos Ėmimas į dangų mums visiems teikia viltį, kad ir mes būsime išganyti. Apie tai apaštalas Paulius Laiške tesalonikiečiams rašo: „Mes norime, broliai, kad jūs žinotumėte tiesą apie užmiegančius ir nenusimintumėte, kaip tie, kurie neturi vilties. Jeigu tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmigo, susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su juo“ (1 Tes 4, 13-14). Amen.

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Žolinė

Vitas LENDRAITIS

Rugpjūčio 15 d. katalikiškasis pasaulis mini Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų iškilmę. Marijos dangun paėmimo dogmą 1955 m. paskelbė popiežius Pijus XII, tačiau liturginis to įvykio minėjimas žinomas nuo V amžiaus. Šventės ištakos – Jeruzalė, IV a. pabaiga.

Tai pati seniausia ir garbingiausia Marijos šventė. Daugelyje Lietuvos bažnyčių rengiami atlaidai. Ypač išsiskiria atlaidai Pivašiūnų (Alytaus r.) bažnyčioje: ten dar XVII amžiuje stebuklais pradėjo garsėti Švč. Mergelės Marijos paveikslas. 1988 metais paveikslas buvo vainikuotas popiežiaus Jono Pauliaus II dovanotais vainikais ir jam suteiktas “Marijos, Nuliūdusiųjų paguodos” titulas. Populiarūs Žolinės atlaidai ir Krekenavoje (Panevėžio r.), kur bažnyčioje yra stebuklingu laikomas Dievo Motinos su kūdikėliu paveikslas, taip pat Lietuvių liaudies buities muziejuje Rumšiškėse ir kitur. Iš viso Lietuvoje yra daugiau kaip 200 bažnyčių, turinčių Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų titulą – jose per Žolinę vyksta didieji metiniai atlaidai.

Lietuvių liaudiškojoje tradicijoje rugpjūčio 15-oji buvo ir tebėra vadinama tiesiog Žoline. Pasak etnologų, Žolinės šventė vadinama ir javapjūtės pabaigtuvėmis, ir bičkopio, ir medsukio, duonos, medaus ir pieno šventė. Minint Žolinės šventę, dėkojama už naują derlių, kurio nemaža dalis jau parkeliavusi į namus, atsisveikinama su žolynais, gėlėmis. Ūkininkai šiai šventei padarydavo alaus iš šviežio derliaus. Galima aptikti ir tokių duomenų, kad šią dieną iš šviežio derliaus buvo kepama duona, tačiau ne bet kaip, o apeiginiu būdu: duonos paplotėliai buvo virš ugnies mėtomi iš rankų į rankas, kol iškepdavo. Tačiau vienas iš svarbiausių šventės aspektų buvo ir yra žolynai. Tą dieną merginos nusipindavo 9 vainikus iš skirtingų augalų. Šią dieną buvo ne tik pinami Žolinės vainikai, bet ir skinamos gausios žolynų puokštės. Buvo sakoma, kad jei kas žolynų puokštės Žolinės metu rankose neturi, tai tam velnias savo uodegą į delną įkiš. Žolynų puokštės kūrimas – tai gyvybės medžio atkartojimas, tai lyg kartojimas visatos susikūrimo, pilnatvės. Visata pilna gyvasties, todėl ir Žolinės puokštės gausios įvairiausių žolynėlių. Žolinės puokštė gali būti vadinama ir Jievaru (Jievaras lyg pasaulio medžio vardas}. Ši tradicija nenunyko net ir įsigalėjus krikščioniškai kultūrai. Žolinės metu į bažnyčią buvo, o mažesniuose miesteliuose ir tebėra, nešamos ne tik žolynų puokštės, bet ir daržovės ar vaisiai. Neretai į žolynų puokštes būdavo įkomponuojama ir morka ar burokas, o kartais pasitaikydavo ir visas kopūstas. Dzūkijoje pasitaiko, kad šią šventę vis dar pavadina Kopūstinėmis.

Žolinė yra privaloma šventė katalikams. Per iškilmingas Žolinės atlaidų Mišias giedama Marijos garbinimo giesmė „Magnificat“, o žmonės atneša pašventinti naujojo derliaus gėrybių ir žolynų puokštę, kurią sudžiovintą namuose laikydavo užkištą už šventų paveikslų – taip sergėdavosi nuo gaisro, maro, bado bei kitų negandų. Perkūnijos metu, smarkiai žaibuojant žolynais smilkomi namai, sveikatai stiprinti geriama šių žolynų arbata.

Parengta pagal katalikai.lt

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Meilės džiaugsmas

(Tęsinys, pradžia laikraščio „Prisikėlimas“ 218 numeryje)

Paulius MARTINAITIS

Verta prisiminti popiežiaus Benedikto XVI enciklikoje Caritas in Veritate aptartą meilės ir tiesos neatskiriamumą. Iš šios vienybės gimsta ištikimybės supratimas ir jėga. Tiesa yra šviesa, suteikianti meilei prasmę ir vertę. Jos dėka intelektas gali suvokti meilės dovanojimosi, priėmimo, bendrystės reikšmę. Be tiesos meilė nuslysta į sentimentalumą, virsta tuščiu pastatu, kurį galima užpildyti bet kuo arba atmesti kaip bevertį, bereikšmį reiškinį. Dažniausiai meilė be tiesos nebepasižymi ištikimybe ir padedama į malonumų sferą. Šį procesą lydi tuščias aistros tenkinimas, o šeima su tokia meile tampa kortų nameliu. Popiežius Pranciškus atkreipia dėmesį į šių laikų „laikinumo kultūrą“. „Joje meilę, kaip socialiniuose tinkluose, galima pagal vartotojo įgeidį įjungti arba išjungti, taip pat greitai užblokuoti. Kiekvienas vartoja ir išmeta, ima ir laužo, išnaudoja ir išspaudžia iki paskutinio lašo. Tuomet „viso gero“. Narciziškumas atima iš žmonių gebėjimą žvelgti toliau savęs, savo troškimų ir poreikių“ (AL, 39). Meilė tampa griaunamąja jėga, nes ja paprastai manipuliuoja abu jos subjektai. Tragiškiausia yra augantys tokiose šeimose vaikai. Meilės stygius, jos karikatūros juos luošina dvasiškai ir tai atsispindi jų asmenybėje, jų ugdymo bergždume. O kaip tokiems, manipuliuojantiems vienas kitu, žmonėms kartu senti, kaip rūpintis ligoje, palaikyti vienas kitą senatvės negaliose?

Šeimoje daug laiko jos nariai praleidžia kartu. Ilgalaikis karantinas iškėlė daug uždaro bendravimo problemų, atskleidė, kiek stipri sutuoktinių meilė. Šventasis Tėvas duoda labai konkrečius patarimus tiems kriziniams bendravimo momentams. „Užuot pradėjus reikšti nuomonę ar patarimus, privalu įsitikinti, ar išgirdote visa, ką kitas jautė poreikiu išsakyti. Tam būtina vidinė tyla, įgalinanti klausytis be širdies ir proto trikdžių. Dažnai vienam iš sutuoktinių reikia ne jo problemų sprendimo, bet būti išklausytam. Jis turi pajusti, kad jo skausmas, baimė, pyktis, viltis, svajonės išgirsti“ (AL,137). Tai šeimos idealai nuleisti į kasdienybės akimirkas, tai meilės praktika, jos dialektika, kai idealai įprasmina kasdienybę, o kasdienybė grūdina idealus.

Meilė šeimoje išryškina tėvo ir motinos autoritetus. Jie tampa pavyzdžiais, išminties ir stiprybės šaltiniais. Deja, šiuolaikinė visuomenė, pasak Šventojo Tėvo, yra „betėvė visuomenė“. Šeimose, įvairiose bendruomenėse stebime autoriteto reikšmės išsekimą. Dar blogiau, kada autoritetas laikomas atgyvena, didžiausiu autoritetu žmogus laiko save, visuomenėje įvairiose veiklose, net socialiniuose moksluose įsivyrauja reliatyvizmas. Šeimoje vaikai stebi tėvo karjerą, kurios laiptai dažnai prasilenkia su elementariu padorumu, mamos begalinį rūpestį savo įvaizdžiu, kuriame brangiai kainuojanti išvaizda derinama su pigiomis, bet madingomis vertybėmis. Šiame visuomeniniame fone Šventasis Tėvas skelbia ir Šv.Juozapo metus. Tai puikiai dera su šeimos metais. Nors konkretybių apie šv. Juozapą žinome nedaug, bet visas Šventosios Šeimos gyvenimas nuo Švč. Mergelės pastojimo iki Jėzaus subrendimo susijęs su šv. Juozapo globa. Jis visuose neaiškiuose, pavojinguose Šv. Šeimos gyvenimo momentuose vykdė Dievo valią.

Tėvo autoritetas šeimos meilėje išryškina motinos širdies veikimą. Turime dievišką Švč. Dievo Motinos pavyzdį, kurio įvaizdis vis turtėja. Tai rodo vis gausėjančios invokacijos Švč. Marijos litanijoje. Be motiniškos meilės visuomenė taptų nehumaniška, mokyklos taptų dresiravimo įstaigomis su klestinčia nesveika konkurencija. Motinos didybė visada iškyla net blogiausiomis gyvenimo akimirkomis, neutralizuodama blogį savo švelnumu, atsidavimu, moraline jėga. Liūdna žiūrėti, kada ši didybė bandoma apibrėžti biurokratinėmis motinystės funkcijomis, vien tik jų vykdymas tampa motinos charakteristika. Tai tampa panašu į bandymą deimanto žavesį pamatyti pro tamsius akinius.

Baigiant norisi palinkėti žvilgterėti į Šventojo Tėvo paraginimą „Amoris Laetitia“, permąstyti įstrigusias atmintin mintis širdimi ir protu, prisiminti jas susidūrus su trikdančiomis šių dienų sumaišties apraiškomis. Birželio mėnesį Šventasis Tėvas kviečia melstis už jaunuolius, kurie rengiasi Santuokos sakramentui krikščionių bendruomenei padedant: teauga jie meile, dosnumu, ištikimybe ir kantrumu. Daugelis mūsų pažįsta maldos galią, kuri šių dienų meilės fronte yra nepakeičiamas ginklas.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kauno arkivyskupijos šventėje – apdovanojimai uoliausiems parapijiečiams

Birželio 24 d. Kauno katedroje bazilikoje buvo švenčiama Kauno arkivyskupijos dangiškojo globėjo šv. Jono Krikštytojo Gimimo iškilmė. Joje susirinkę tikintieji, parapijų bendruomenių nariai minėjo Kauno arkivyskupijos 95-uosius įkūrimo metus, arkikatedros bazilikos 100-metį bei palaimintojo arkivyskupo Jurgio Matulaičio MIC 150-ąjį gimtadienį ir dėkojo Dievui už arkivyskupijos bendruomenę, Kauną ir visą Lietuvą.

Pagal tradiciją šią dieną už uolią tarnystę parapijų ir rektoratų bendruomenės nariai yra apdovanojami Kauno arkivyskupijos garbės ženklu – Šiluvos Dievo Motinos medaliu. (Bus nuotrauka

Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas Šiluvos Dievo Motinos medalius. įteikė ir mūsų bendruomenės nariams:

- vikarui kunigui **Juliui Grigoniui** už nuoširdžią sielovadinę tarnystę, kunigiškos dvasios puoselėjimą ir ištikimybę savo pašaukimui;
- tikybos mokytojai **Virginijai Juodpusienei** už rūpestį vaikų katekizacija, nuoširdų darbą vedant jaunimą tikėjimo pažinimo keliu;
- Pastoracinės tarybos narei, Gyvojo Rožinio draugijos koordinatorei **Kristinai Jasilionienei** už rūpestį Švenčiausiojo Sakramento adoracija ir vadovavimą Gyvojo Rožinio draugijai, pamaldumo skatinimą, ištikimybę tikėjimui.

Nuoširdžiai sveikiname parapijos bendruomenės narius su garbingu apdovanojimu, linkime Viešpaties palaimos, Dangiškosios Motinos globos, stiprios sveikatos, toliau uoliai darbuojantis Dievo garbei ir žmonių labui.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Dėkojame kunigui Juliui Grigoniui

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenė dėkoja kunigui Juliui Grigoniui už ilgametę tarnystę, bendruomenės telkimą, šiltą bendravimą, pamokymus ir bendrystę. Kunigas Kauno Prisikėlimo parapijoje tarnavo nuo 2006 metų sausio 22 dienos, o šiuo metu palieka tarnystę parapijoje. Džiaugiamės, kad Arkivyskupijos dienos proga 2021 m. birželio 24 dieną Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas savo dekretu apdovanojo aukščiausiu arkivyskupijos garbės ženklu – Šiluvos Dievo Motinos medaliu kunigą Julių Grigonį už nuoširdžią sielovadinę tarnystę, kunigiškos dvasios puoselėjimą ir ištikimybę savo pašaukimui.

Linkime kunigui Juliui Grigoniui atkaklumo ir kantrybės džiugiai dalijant Dievo gautas dovanas artimui. Linkime ištikimų, uolių tikinčiųjų, kurie padėtų realizuoti visus sumanymus. Padovanokime asmeninę Maldą, prašydami Dievo tolesnės globos, Šventosios Dvasios įkvėptų malonės dovanų.

PARAPIJOS NAUJIENOS

Keliame kvalifkaciją bendradarbiaudami su kolegomis iš užsienio

Jūratė MATIKOVIENĖ

Džiaugiamės baigiamu įgyvendinti projektu „Skaitmeninių technologijų naudojimas socialinių įmonių praktikoje: Europos šalių palyginimas“. Socialinės įmonės – tai organizacijos, kurių pagrindinis siekis yra ne pelnas, o teigiami pokyčiai visuomenėje, todėl visą savo veikloje generuojamą pelną jos skiria socialinėms reikmėms. Socialinis verslas kasdien tampa vis svarbesniu. Skaičiuojama, kad kas ketvirta nauja įmonė Europoje gali būti laikoma socialiniu verslu. ES socialinio verslo modelį laiko vienu iš pagrindinių įrankių, padedančių kovoti su nedarbu ir augančia socialine atskirtimi.

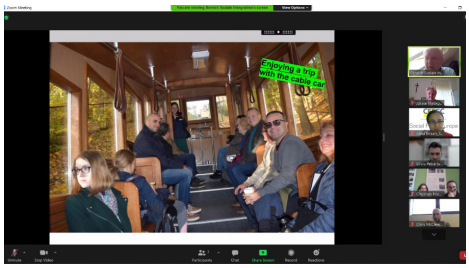

Parapijoje veikianti Pagalbos namuose tarnyba veikia kaip socialinė įmonė. Tarnyba į savo veiklą kviečia įsijungti ilgą laiką nedirbančias, sunkumų įsidarbinti patiriančias, profesiją keisti norinčias vyresnio amžiaus moteris: suteikia joms darbinius įgūdžius, suteikiant galimybę dalyvauti socialinio darbuotojo padėjėjo mokymuose, įgyjant praktinius įgūdžius mokymo, o vėliau ir darbo metu.

Projekto įgyvendinimo metu keitėmės informacija su kolegomis iš Vokietijos, Belgijos, Rumunijos ir Graikijos. Lankėme vieni kitų organizacijas bei mokėmės gerosios praktikos, o prasidėjus epidemijai, gyvus susitikimus perkėlėme į nuotolinę erdvę. Taip turėjome galimybę pagerinti savo skaitmeninių technologijų įgūdžius.

Tikimės, kad atnaujintos žinios ir naujai užmegzti kontaktai padės plėtojant parapijos karitatyvines veiklas.

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

INFORMACIJA

Liepos mėnesio liturginis kalendorius

2 – Švč. Mergelė Marija, Šeimų Karalienė
3 – Šv. Tomas, apaštalas
22 – Šv. Marija Magdalietė
23 – Šv. Brigita, vienuolė, Europos globėja

Rugpjūčio mėnesio liturginis kalendorius

6 – Kristaus Atsimainymas
9 – Šv. Kryžiaus Teresė Benedikta, mergelė, kankinė, Europos globėja
10 – Šv. Laurynas, diakonas, kankinys
15 – Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė)
24 – Šv. Baltramiejus, apaštalas

Pagal http://lk.katalikai.lt/

Rugsėjo 1-oji – MOKSLO IR ŽINIŲ DIENA

11.00 val. Šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bazilikoje Rugsėjo 1-osios proga

BAŽNYČIA LIETUVOJE

2021 m. ŠILINĖS – didieji Švč. Mergelės Marijos Gimimo atlaidai Šiluvoje

Šiemet švenčiamais Šeimos ir Šv. Juozapo metais pagrindinė Šilinių diena – rugsėjo 12-osios sekmadienis – skiriamas šeimoms meldžiantis intencija, kad šeimoje išgyvenamas meilės džiaugsmas taptų visos Bažnyčios džiaugsmu. Tą patį sekmadienį 16 val. Šiluvos aikštėje bus švenčiamos Ekumeninės pamaldos. Kviečiame parapijiečius jungtis prie piligriminių grupių ir švęsti kartu:

Rugpjūčio 29 d., sekmadienis. PADĖKOS UŽ LAISVĘ DIENA. Dėkojame Dievui už Tėvynės laisvę ir meldžiamės už šeimą – visuomenės ir valstybės pagrindą.

Rugsėjo 6 d., pirmadienis. Meldžiamės už Šiluvos parapiją ir atvykstančius piligrimus.

Rugsėjo 7 d., antradienis. ŠV. JONAS PAULIUS II. TAIKOS SIEKIO DIENA. Meldžiamės su Lietuvos kariais, šauliais, savanoriais.

Rugsėjo 8 d., trečiadienis. ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS GIMIMAS. SIELOVADOS IR PASIŠVENTIMO DIEVUI DIENA. Meldžiamės su kunigais, pašvęstaisiais, seminaristais, katechetais ir visais Viešpaties vynuogyno darbininkais

Rugsėjo 9 d., ketvirtadienis. MOKSLO IR UGDYMO DIENA. Meldžiamės su darželių, mokyklų, kolegijų, universitetų bendruomenėmis.

Rugsėjo 10 d., penktadienis. ARTIMO MEILĖS IR SVEIKATOS DIENA. Meldžiamės su ligoniais ir visais, kurie rūpinasi žmonių sveikata ir stengiasi mažinti vargą.

Rugsėjo 11 d., šeštadienis.BENDRUOMENIŲ DIENA. Meldžiamės su parapijų ir kitomis bendruomenėmis. Minime Žemaičių vyskupystės įsteigimo dieną.

Rugsėjo 12 d., sekmadienis. PAGRINDINĖ ATLAIDŲ DIENA. ŠEIMŲ DIENA. Meldžiamės su mamomis, tėvais, vaikais, močiutėmis, seneliais.

Rugsėjo 13 d., pirmadienis. TEISINGUMO SAUGOJIMO DIENA. Meldžiamės su Lietuvos policijos, prokuratūros, valstybės sienos apsaugos, priešgaisrinės apsaugos ir gelbėjimo tarnybos bei visais teisėsaugos ir teisėtvarkos darbuotojais.

Rugsėjo 14 d., antradienis. ŠVENTOJO KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS. VISUOMENĖS DIENA Meldžiamės su mokslininkais, menininkais, kultūrininkais, žurnalistais, politikais, verslininkais, žemdirbiais

Rugsėjo 15 d., trečiadienis. PADĖKOS IR VIENYBĖS DIENA. Meldžiamės su užsienyje gyvenančiais lietuviais ir jų šeimomis.

Rašykite: Laikraščiui „Prisikėlimas“, Žemaičių g. 31b, 44147 Kaunas. El. p. prisikelimas.redakcija@gmail.com, www.prisikelimas.lt. prisikelimas.
Vyriausiasis redaktorius – parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. **Redkolegija** – A. Bancevičienė, V. Lendraitis, J. Matikovienė, V. Misevičius, D. Starkutė, N. Strikulys.